ΙΤΑΛΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Ιουλίου 1979 *

Στην υπόθεση 166/78,

Κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον A. Maresca, πρέσβη, επικουρούμενο από τον M. Cevaro, avocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ιταλίας,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον D. Vignes, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον νομικό του σύμβουλο A. Sacchettini, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον J. V. Van Den Houten, διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 2, place de Metz,

καθού,

υποστηριζόμενου από την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο C. Maestripieri, επικουρούμενο από τον G. Berardis, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο M. Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των κανονισμών του Συμβουλίου 1125/78, της 22ας Μαΐου 1978, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2727/75 περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα των σιτηρών, και 1127/78, της 22ας Μαΐου

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

1978, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2742/75 περί επιστροφών στην παραγωγή στον τομέα των σιτηρών και της ορύζης (ΕΕ ειδ. έκδ. τ. 03/21, σελ. 89 και 92),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, Πρόεδρο, J. Mertens de Wilmars και Mackenzie Stuart, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco, A. Touffait και T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με προσφυγή που άσκησε στις 31 Ιουλίου 1978 κατά του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, η Κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας ζήτησε την ακύρωση των διατάξεων που αφορούν την πριμοδότηση των παραγωγών αμύλου από γεώμηλα, οι οποίες περιέχονται στους κανονισμούς του Συμβουλίου 1125/78 της 22ας Μαΐου 1978 περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2727/75 περί κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα των δημητριακών και 1127/78, της 22ας Μαΐου 1978, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2742/75 περί επιστροφών στην παραγωγή στον τομέα των σιτηρών και της ορύζης (ΕΕ ειδ. έκδ. τ. 03/21, σ. 89 και 92).

2 Το Συμβούλιο, καθού η προσφυγή, υπέρ του οποίου παρενέβη η Επιτροπή στη δίκη, ζήτησε την απόρριψη του εν λόγω αιτήματος.

3 Ο κανονισμός 1125/78, αφού αναφέρθηκε στην τελευταία αιτιολογική σκέψη του στους «περιορισμούς που βαρύνουν τη βιομηχανία του αμύλου γεωμήλων», οι οποίοι «θα μπορούσαν να καταλήξουν σε μία διατάραξη της ισορροπίας με-

ταξύ των βιομηχανιών αμύλου και αμύλου γεωμήλων», προέβλεψε στο άρθρο 2 την παρεμβολή στο βασικό κανονισμό που αφορά τον τομέα των δημητριακών (κανονισμός 2727/75) διατάξεως που να επιτρέπει την πριμοδότηση των παρασκευαστών αμύλου γεωμήλων. Κατ' εφαρμογή της διατάξεως αυτής, ο κανονισμός 1127/78 όρισε στο άρθρο 3 ότι τα κράτη μέλη πριμοδοτούν τους παραγωγούς αμύλου από γεώμηλα με 10 λογιστικές μονάδες ανά τόνο αμύλου.

4 Οι επίδικες διατάξεις εντάσσονται στο πλαίσιο της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως που αφορά τα αμυλώδη προϊόντα και της οποίας κύριος σκοπός είναι να επιτρέψει στα προϊόντα που αποτελούνται από πρώτες ύλες γεωργικής προελεύσεως να αντιμετωπίσουν τον ανταγωνισμό των συνθετικών προϊόντων. Η επίτευξη του σκοπού αυτού επιδιώκεται ιδίως με τη χορήγηση επιστροφών στην παραγωγή. Το ύψος των επιστροφών αυτών καθορίζεται με τρόπο που να διατηρείται η ισορροπία μεταξύ των ανταγωνιστικών προϊόντων, όπως είναι το άμυλο αραβοσίτου και το άμυλο γεωμήλων. Η ισορροπία που κατά παράδοση υφίσταται μεταξύ των δύο αυτών προϊόντων οφείλεται ιδίως στο γεγονός ότι, μολονότι η πρώτη ύλη για την παρασκευή του αμύλου αραβοσίτου είναι ακριβότερη από αυτήν που χρησιμοποιείται για την παρασκευή του αμύλου γεωμήλων και μολονότι το κόστος παραγωγής είναι περίπου το ίδιο και στις δύο περιπτώσεις, η αξία των υποπροϊόντων του πρώτου υπερβαίνει την αξία των υποπροϊόντων του δευτέρου σε τρόπο ώστε η τιμή κόστους των δύο προϊόντων να μη διαφέρει αισθητά. Η παρούσα διαφορά οφείλεται στο γεγονός ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί θέσπισαν πριμοδότηση της παραγωγής μόνο στο άμυλο γεωμήλων, ενώ παράλληλα διατήρησαν σε ισχύ το καθεστώς ομοίων επιστροφών και για τα δύο προϊόντα.

Επί του παραδεκτού

5 Το Συμβούλιο αντέκρουσε την προσφυγή προβάλλοντας απαράδεκτο λόγο της θετικής και χωρίς επιφυλάξεις ψήφου της Ιταλίας κατά τη θέσπιση των υπό κρίση κανονισμών από το Συμβούλιο, καθώς και του Ιταλού εκπροσώπου στη διαχειριστική επιτροπή για τα σιτηρά κατά την εξέταση των μέτρων εφαρμογής που τέθηκαν εν τω μεταξύ σε ισχύ με τον κανονισμό 1809/78 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1978, ο οποίος καθόρισε τις λεπτομέρειες της πριμοδοτήσεως των παραγωγών αμύλου γεωμήλων (GU L205, σ. 69).

6 Αυτή η ένσταση του απαραδέκτου δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Το άρθρο 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει σε κάθε κράτος μέλος δικαίωμα να αμφισβητήσει, ασκώντας προσφυγή ακυρώσεως, τη νομιμότητα οποιουδήποτε κανονισμού του Συμβουλίου, χωρίς η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος να εξαρτάται από τη θέση που έλαβαν οι εκπρόσωποι των κρατών που απαρτίζουν το Συμβούλιο κατά τη θέσπιση του οικείου κανονισμού.

Επί της ουσίας

Όσον αφορά την αιτιολογία

7 Η προσφυγή της Ιταλικής Κυβερνήσεως στηρίζεται σε πολλούς λόγους, από τους οποίους ο πρώτος αναφέρεται στην έλλειψη αιτιολογίας. Όσον αφορά τον κανονισμό 1125/78, η εν λόγω κυβέρνηση ισχυρίζεται, αφενός, ότι η αιτιολογία είναι ανεπαρκής επειδή δεν διευκρινίζει τι είδους δυσχέρειες αντιμετωπίζει η βιομηχανία αμύλου γεωμήλων, αφετέρου δε, ότι η αιτιολογία είναι αντιφατική κατά το ότι υπογραμμίζει μεν ότι το σύστημα επιστροφών πρέπει να εξασφαλίζει ίση μεταχείριση για τα ανταγωνιστικά προϊόντα, δέχεται όμως ότι η προνομιακή μεταχείριση του αμύλου γεωμήλων που συνίσταται στην πριμοδότηση είναι αναγκαία. Όσον αφορά τον κανονισμό 1127/78, η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι αιτιολογικές σκέψεις απλώς αναφέρονται στην αξία των υποπροϊόντων της παρασκευής του αμύλου αραβοσίτου, χωρίς να προσδιορίζουν την αξία αυτή ούτε το κόστος παρασκευής, τα οποία, ωστόσο, δεν παρέμειναν αμετάβλητα.

8 Θα πρέπει να υπομνησθεί σχετικά, ότι, όπως προκύπτει και από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όσον αφορά τις πράξεις γενικής εφαρμογής και ιδίως τους κανονισμούς, οι προϋποθέσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης πληρούνται όταν οι αιτιολογικές τους σκέψεις εξηγούν τα ουσιώδη στοιχεία των μέτρων που λαμβάνονται από τα όργανα και ότι δεν πρέπει να απαιτείται ειδική αιτιολόγηση όλων των λεπτομερειακών ρυθμίσεων που τυχόν περιλαμβάνει ένα τέτοιο μέτρο, εφόσον κι αυτές εντάσσονται στο συστηματικό πλαίσιο του όλου κανονισμού.

9 Στην παρούσα περίπτωση, η αιτιολογία των επιδίκων κανονισμών ανταποκρίνεται στις ανωτέρω απαιτήσεις. Ο κανονισμός 1125/78, ο οποίος παρέχει τη δυνατότητα θεσπίσεως της επίδικης πριμοδοτήσεως, ορίζει στην τελευταία αιτιολογική σκέψη του ότι «οι περιορισμοί που βαρύνουν τη βιομηχανία του αμύλου γεωμήλων θα μπορούσαν να καταλήξουν σε μία διατάραξη της ισορροπίας μεταξύ των βιομηχανιών αμύλου και αμύλου γεωμήλων». Συνέπεια της καταστάσεως αυτής είναι, κατά την ίδια αιτιολογική σκέψη, «ότι δύναται να αποδειχθεί αναγκαίο να παρέχεται πριμοδότηση στους βιομηχάνους αμύλου γεωμήλων». Η αιτιολογία αυτή δεν αντιφάσκει σε καμία περίπτωση προς τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη, όπου γίνεται δεκτή η αρχή της ισότητας που πρέπει να ισχύει για προϊόντα τα οποία προορίζονται για διάθεση στις ίδιες αγορές, ενόψει, μάλιστα, του γεγονότος ότι η έλλειψη κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των γεωμήλων μπορεί να συνεπάγεται, για το προϊόν αυτό, μία ιδιαίτερη κατάσταση, η οποία επιβάλλει τη λήψη ειδικών μέτρων προκειμένου να εξασφαλιστεί πραγματική ισότητα με τα προϊόντα που υπάγονται στην κοινή οργάνωση στον τομέα των δημητριακών.

10 Η αιτιολογία του κανονισμού 1127/78, ο οποίος έθεσε σε ισχύ το σύστημα πριμοδοτήσεως και το ύψος της, ανταποκρίνεται επίσης στις απαιτήσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης. Πράγματι, από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του προκύπτει ότι επιβάλλεται η πριμοδότηση των παραγωγών αμύλου από γεώμηλα προκειμένου να διατηρηθεί η σχέση ισορροπίας μεταξύ της τιμής αμύλου από γεώμηλα και της τιμής αμύλου από αραβόσιτο, λαμβανομένων υπόψη «των αυξανομένων πλεονεκτημάτων που απολαύει η βιομηχανία αμύλου από αραβόσιτο, ιδίως χάρις στα υποπροϊόντα της εν λόγω βιομηχανίας». Εφόσον επισημαίνεται με τον τρόπο αυτό η διαφορά που υφίσταται μεταξύ των δύο βιομηχανικών αυτών τομέων, δεν είναι αναγκαίο η αιτιολογία να αναλύει διεξοδικά τις ειδικότερες όψεις του θέματος.

Όσον αφορά την εκτίμηση των οικονομικών δεδομένων

11 Ένας άλλος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αναφέρεται κυρίως στον κανονισμό 1127/78, αφορά ένα προφανές σφάλμα που κατά την προσφεύγουσα διέπραξε το Συμβούλιο κατά την εκτίμηση ορισμένων οικονομικών δεδομένων στα οποία βασίστηκε για τη θέσπιση της επίδικης πριμοδοτήσεως.

12 Η προσφεύγουσα κυβέρνηση ισχυρίζεται σχετικά ότι η ισορροπία που υφίστατο μεταξύ της τιμής κόστους του αμύλου αραβοσίτου και του αμύλου γεωμήλων, όταν τέθηκε σε ισχύ το καθεστώς επιστροφών στην παραγωγή κατά το έτος 1967, δεν υφίστατο πλέον το 1978, κυρίως συνεπεία της αυξήσεως του κόστους μετατροπής του αραβοσίτου σε άμυλο. Έτσι, η εν λόγω κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το κόστος παρασκευής του αμύλου, που αποτιμάτο το 1967 σε 58 λογιστικές μονάδες ανά τόνο, ανήλθε το 1978 σε 86 λογιστικές μονάδες ανά τόνο όσον αφορά την ιταλική βιομηχανία, το αποτιμά δε για την Κοινότητα κατά μέσο όρο σε 77 λογιστικές μονάδες ανά τόνο. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το κόστος της παρασκευής αμύλου ανερχόταν μόλις σε 39 λογιστικές μονάδες ανά τόνο το 1967 και ανήλθε το 1978 σε 49 λογιστικές μονάδες ανά τόνο.

13 Περαιτέρω, η Ιταλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο κατά τον υπολογισμό της αξίας των υποπροϊόντων του αμύλου, την οποία αποτίμησε για το 1978 σε 79 λογιστικές μονάδες ανά τόνο αμύλου, έλαβε υπόψη μόνο τα έσοδα από την πώληση των υποπροϊόντων, χωρίς να αφαιρέσει το ειδικό κόστος που συνεπάγεται η παραγωγή τους, με αποτέλεσμα να υπερεκτιμήσει έτσι τη διαφορά μεταξύ της αξίας των υποπροϊόντων αυτών και της αξίας των υποπροϊόντων του αμύλου από γεώμηλα, που αποτιμήθηκε σε 22 λογιστικές μονάδες ανά τόνο. Η απάντηση του Συμβουλίου στην αιτίαση αυτή είναι ότι, μολονότι το ειδικό κόστος παραγωγής των υποπροϊόντων δεν αναφέρεται ρητά στους υπολογισμούς, τα αριθμητικά στοιχεία που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο βασίζονται στη διαπίστωση που εξυπακούεται ότι το κόστος παραγωγής των δύο προϊόντων εξελίχθηκε κατά όμοιο τρόπο και βρίσκεται περίπου στο ίδιο επίπεδο.

14 Για να εκτιμηθούν οι ανωτέρω ισχυρισμοί των διαδίκων, θα πρέπει καταρχάς να αναγνωριστεί το γεγονός ότι ο σκοπός της επίδικης κοινοτικής ρυθμίσεως, που είναι να εξασφαλίσει το ότι η οργάνωση της αγοράς θα διατηρήσει την ισορροπία που υφίσταται μεταξύ των ανταγωνιστικών μεταξύ τους προϊόντων, συνεπάγεται για το Συμβούλιο την ανάγκη να αξιολογήσει τα δεδομένα μιας περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως. Και ενώ ορισμένα στοιχεία της καταστάσεως αυτής είναι δυνατόν να διαπιστωθούν με αντικειμενικά κριτήρια, όπως είναι, παραδείγματος χάρη, οι τιμές των πρώτων υλών, όπως προκύπτουν από την ίδια την οργάνωση της αγοράς στον τομέα των δημητριακών, υπάρχουν άλλα στοιχεία που μπορούν πιο δύσκολα να προσδιοριστούν με ακρίβεια. Αυτό συμβαίνει ιδίως με το κόστος παραγωγής σε μία βιομηχανία σαν αυτή που ενδιαφέρει εν προκειμένω, η οποία χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη μεγάλου αριθμού επιχειρήσεων διαφορετικού μεγέθους και οικονομικής διαρθρώσεως οι οποίες επιπλέον βρίσκονται σε διάφορα κράτη μέλη. Υπό τις συνθήκες αυτές, η διακριτική ευχέρεια που έχει στη διάθεσή του το Συμβούλιο κατά την εκτίμηση μιας περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως δεν περιορίζεται αποκλειστικά στη φύση και το περιεχόμενο των διατάξεων που πρέπει να θεσπιστούν, αλλά, σε ορισμένο βαθμό, και στη διάγνωση βασικών στοιχείων, υπό την έννοια ιδίως ότι επιτρέπεται στο Συμβούλιο να στηριχθεί, ενδεχομένως, σε συνολικό πόρισμα.

15 Για να αποδείξει ότι το Συμβούλιο διέπραξε σοβαρό σφάλμα κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας, η Ιταλική Κυβέρνηση θα έπρεπε να προσκομίσει πιο ασφαλή και αδιαμφισβήτητα στοιχεία από αυτά που υπέβαλε στα πλαίσια της παρούσης διαδικασίας. Στην προκειμένη περίπτωση, το βάρος της αποδείξεως φέρει πολύ περισσότερο η προσφεύγουσα κυβέρνηση, δεδομένου ότι είχε την ευκαιρία να συμμετάσχει μέσω των εκπροσώπων της στις εργασίες του Συμβουλίου κατά την εκτίμηση της οικονομικής καταστάσεως που οδήγησε στη θέσπιση των προσβαλλομένων κανονισμών.

16 Θα πρέπει να προστεθεί ότι το ποσό της πριμοδοτήσεως, συγκρινόμενο με τους διαφόρους παράγοντες που υπεισέρχονται κατά τον καθορισμό της τιμής κόστους των υπό συζήτηση προϊόντων δεν φαίνεται να μπορεί να επηρεάσει ουσιωδώς την ανταγωνιστική σχέση του αμύλου αραβοσίτου με το άμυλο γεωμήλων. Πρέπει να επισημανθεί σχετικά ότι η προσφεύγουσα κυβέρνηση, η οποία προέβλεπε βαριές και ανεπανόρθωτες οικονομικές ζημίες για τη βιομηχανία παρασκευής αμύλου αραβοσίτου όταν, στο αρχικό στάδιο της διαδικασίας, ζήτησε την αναστολή του επιδίκου μέτρου (βλέπε τη Διάταξη της 28.8.1978, Raccolta 1978, σ. 1745) δεν κατάφερε αργότερα να προσκομίσει οποιαδήποτε απόδειξη προς υποστήριξη των ισχυρισμών της.

17 Για τους λόγους αυτούς θα πρέπει να συναχθεί ότι ο λόγος ακυρώσεως περί προφανούς σφάλματος κατά την εκτίμηση των οικονομικών δεδομένων δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Όσον αφορά την τήρηση των άρθρων 39 και 40 της Συνθήκης

18 Εξάλλου, η Ιταλική Κυβέρνηση προσάπτει στους υπό κρίση κανονισμούς ότι δεν επιδιώκουν σωστά την επίτευξη των στόχων του άρθρου 39 της Συνθήκης και ότι εισάγουν διάκριση, παραβιάζοντας έτσι το άρθρο 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Τα επιχειρήματα που προβάλλει προς υποστήριξη των δύο αυτών αιτιάσεων είναι στην ουσία τόσο όμοια που ενδείκνυται να εξεταστούν μαζί· συνίστανται πράγματι, στο ότι η επίδικη πριμοδότηση ευνοεί ένα μόνο κλάδο της βιομηχανίας, αυτόν της παρασκευής αμύλου από γεώμηλα, εις βάρος της βιομηχανίας αμύλου από αραβόσιτο.

19 Είναι βέβαιο ότι τόσο το άμυλο γεωμήλων όσο και το άμυλο αραβοσίτου υπάγονται, ως προϊόντα προερχόμενα από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων, στη γεωργική πολιτική. Η πριμοδότηση στην παραγωγή του ενός από τα δύο αυτά προϊόντα, δηλαδή του αμύλου από γεώμηλα, επιδιώκει να διατηρήσει την αποδοτικότητα του κλάδου αυτού της βιομηχανίας και έτσι, εμμέσως, να εξασφαλίσει στους γεωργούς τη διατήρηση της δυνατότητας διαθέσεως ενός γεωργικού προϊόντος, του οποίου η σημασία για τη γεωργική οικονομία σε ορισμένες περιοχές της Κοινότητας είναι προφανής. Είναι, συνεπώς, αναμφισβήτητο ότι το επίδικο μέτρο εμπίπτει στα πλαίσια των στόχων της κοινής γεωργικής πολιτικής, όπως καθορίζονται στο άρθρο 39 της Συνθήκης.

20 Μολονότι είναι αλήθεια ότι η επίδικη πριμοδότηση προβλέπεται για ένα μόνο κλάδο της βιομηχανίας, ενώ αποκλείεται ένας άλλος ανταγωνιστικός κλάδος, η διαφορά αυτή δεν ισοδυναμεί πάντως με διάκριση κατά την έννοια της Συνθήκης. Η πριμοδότηση θεσπίστηκε προκειμένου να αντιμετωπιστούν ιδιαίτερες δυσχέρειες που διαπίστωσε το Συμβούλιο στον τομέα της βιομηχανίας του αμύλου από γεώμηλα μετά από μία δυσμενή εξέλιξη στον εν λόγω τομέα ορισμένων οικονομικών παραγόντων, ιδίως δε της αξίας των υποπροϊόντων τόσο του ενός όσο και του άλλου βασικού προϊόντος. Η διαφορά αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργεί διάκριση.

21 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι λόγοι ακυρώσεως περί παραβάσεως των άρθρων 39 και 40 της Συνθήκης δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί.

Όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας

22 Η Ιταλική Κυβέρνηση προσάπτει, τέλος, στον κανονισμό 1127/78 ότι παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, η οποία επιτάσσει να είναι η επιβολή μιας επιβαρύνσεως ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο στόχο. Επισημαίνει σχετικά ότι ο σκοπός στον οποίο απέβλεπε η θέσπιση της επίδικης πριμοδοτήσεως ήταν να ευνοηθούν οι παραγωγοί γεωμήλων. Ο σκοπός αυτός θα μπορούσε να επιτευχθεί

με μέσα άλλα εκτός της πριμοδοτήσεως των παραγωγών, της οποίας το πραγματικό αποτέλεσμα ήταν να επιβάλει στη βιομηχανία αμύλου από αραβόσιτο νέα επιβάρυνση λόγω της ανταγωνιστικής σχέσης που υφίσταται μεταξύ των δύο αυτών κλάδων της βιομηχανίας.

23 Θα πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι σκοπός της πριμοδοτήσεως στην παραγωγή του αμύλου γεωμήλων δεν ήταν να εξασφαλίσει καλύτερο εισόδημα στους γεωργούς, αλλά να διατηρήσει την αποδοτικότητα της βιομηχανίας αμύλου γεωμήλων και, με τον τρόπο αυτό, να διασφαλίσει τις παραδοσιακές δυνατότητες διαθέσεως της παραγωγής γεωμήλων, στο βαθμό που η παραγωγή αυτή δεν μπορεί να διοχετευθεί σ' άλλες αγορές. Η θέσπιση της επίδικης πριμοδοτήσεως υπό τις υφιστάμενες οικονομικές συνθήκες δεν μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και, συνεπώς, και ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

24 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα κυβέρνηση δεν έγινε δεκτός, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Απορρίπτει την προσφυγή.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 1979.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco

Touffait Koopmans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 1979.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher